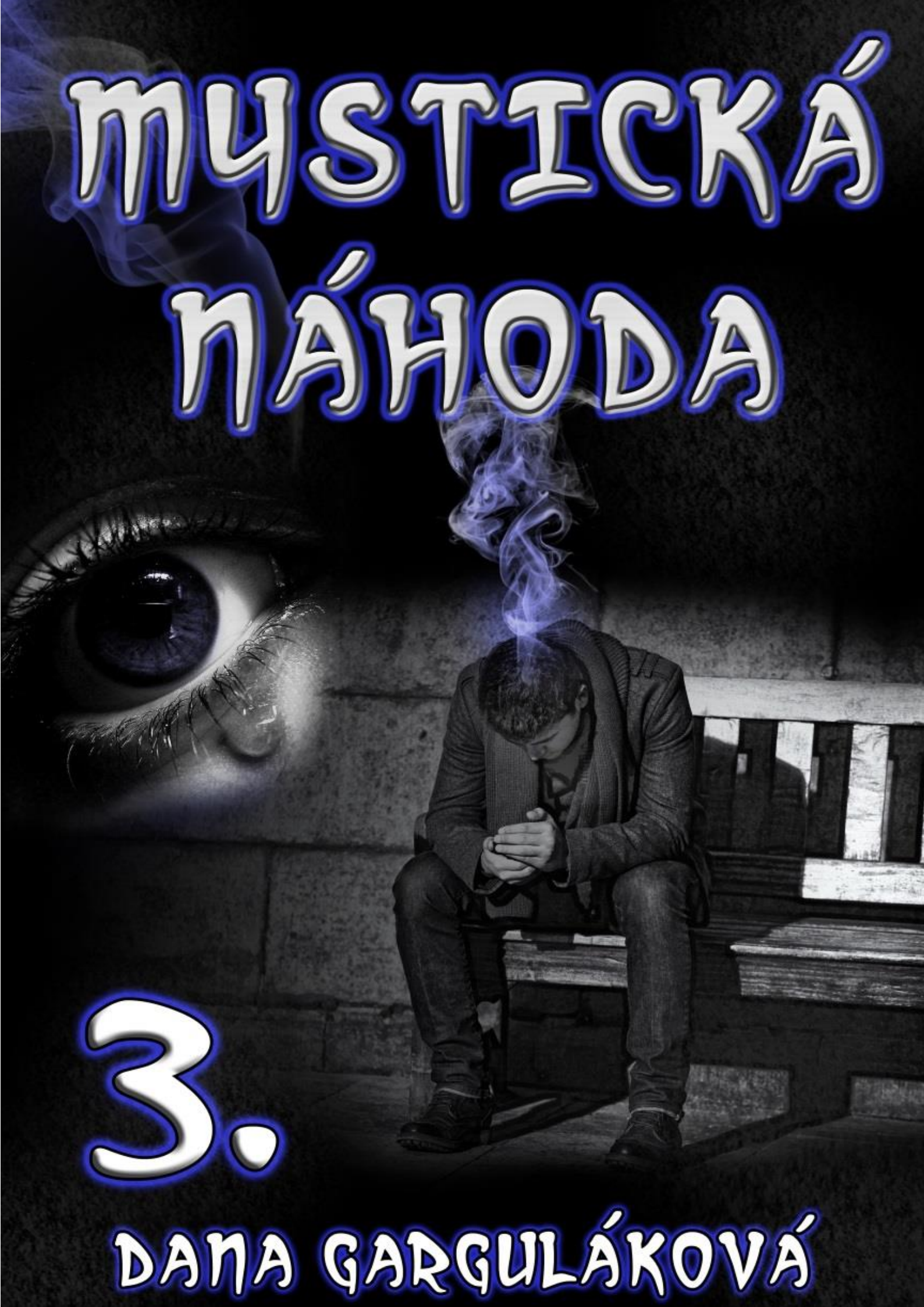


MYSTICKÁ NÁHODA



3.

DANA GARGULÁKOVÁ

Dana Garguláková

MYSTICKÁ NÁHODA

Díl třetí

Copyright

Autorka: Dana Garguláková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-89-5 (ePub)

978-80-87856-90-1 (mobipocket)

978-80-87856-91-8 (pdf)

NOVÉ (STARONOVÉ) POSTAVY:

Michael Bennett – nový redaktor v Robertově společnosti

Eva Schwarzová – nová sekretářka Roberta

Alena Adamová – recepční

Andreas Ziegler – bývalý Robertův přítel, který jej před lety postřelil (rukou Isaaka)

Magda Mikulcová – Irčina spolupracovnice a kamarádka

Blanka Egerová – rehabilitační sestra

Marek Brein - IT technik v Hasenově společnosti

Helena – starší sestra Simony Winklerové

PŘEDMLUVA

Když zastavili před Smíchovským hřbitovem, ručička hodin se chýlila již k půlnoci.

„Panebože, my jsme ale blázni!“ pronesl Honza a vypnul motor.

„Asi ano, ale nic jiného nám nezbývá,“ odpověděla Irča.

„Tak pojd'. Musíme vymyslet, jak se tam dostaneme. Bude jistě zamčeno.“

„Vidíš, to mi vůbec nedošlo. Budeme muset přelézt plot.“ Irča se při tom pomyšlení otrásla.

„Nebo zed', to bude možná jednodušší. Zkusíme to obejít a najít nějakou skulinku. Někde bude zed' třeba nižší... přes bránu by se nám lezlo těžko, koukni na ten drát nahoře...“ Chabé světlo jediné lampy osvětlovalo vstupní bránu na hřbitov. Kolem byla tma jako v ranci. Honza se vrátil do auta pro baterku. Irča stála a zírala na bránu. Obcházela ji hrůza, ale nedávala na sobě nic znát.

„Pojd',“ zašeptal Honza a vydal se okolo hřbitovní zdi.

Irča ho potichu následovala a srdce se jí svíralo úzkostí. Sošku stále tiskla na hrudi, až ji ruka bolela, jak do ní chytala křeč. Byla to podvědomá reakce. Obávala se nejhoršího. Obávala se Madelaine. Za žádnou cenu jí soška nesměla přijít do rukou. Jí ani Isaakovi. Nikdy.

1. ZABILA JSEM TĚ, JSI MRTVÝ

Húúú húúú húúúú húúúú! Ječivý tón sirén protnul noční vzduch. Srdce v Irčině hrdle se zastavilo v ten samý okamžik, kdy zamkla budovu. Duchapřítomně jedním pohybem ruky odhodila klíče do nedalekého křoví.

Pomalů s Honzou odcházeli od budovy, ale zvuk policejní sirény sílil. Přešli ulici a byli už na protějším chodníku.

„A sakra!“ zastavil se Honza hledě směrem za Irču, kde slyšela přibližující se houkající vůz. „Neotáčej se a odpusť, co teď udělám,“ řekl jí potichu a v tom samém zlomku vteřiny ji sevřel v náručí, ústa přitisknul k jejím a líbal ji tak, jako by byli dávní milenci. Irča se zprvu lekla a chtěla ho odstrčit, ale pak si okamžitě uvědomila vážnost situace a pochopila. Musejí předstírat, že jsou milenci, kteří se zde náhodou ocitli. Dobrý nápad! Před policií tak museli vypadat!

Jeho rty byly tak sladké, jako červený pomeranč s medem, řekla by, ale nedovedla ty polibky plně vnímat. Situace to neumožňovala. Žádná JINÁ situace by zase neumožnila, aby ji Honza TAKTO líbal. A tak pouze jeho polibky oplácela, aby vypadali co nejvěrohodněji.

Najednou okolní tmu, kterou byli přikrytí, protнула světla dvou reflektorů, zvuk sirény ustal a s dupnutím na brzdu kousek od nich zastavil policejní vůz. Takže přece! Sakra! KDO je mohl zavolat? Nikdo je přece neviděl! Vždyť ani uvnitř nerozsvítili – tak jak to, že je tady policie?

Dva uniformovaní policisté vyskočili mrštně z auta a dvěma skoky byli u nich. Spustili na ně německy, načež Irča nerozuměla, co po nich chtějí. Honza jim odpovídal a dle jeho gestikulace vysvětloval situaci – tedy, že se zde pouze zastavil se svou dívkou. Irča divoce těkala očima z Honzy na policisty a zpět. Připadala si jako ve zlém snu. Ten statnější policista, tmavovlasý, vůbec nevypadal, že by jim chtěl uvěřit historku o milencích, kteří se zde vyskytli docela náhodnou. Něco řekl Honzovi a ten se obrátil na Irču: „Chce po nás doklady.“

„Jo, jasně.“ Irča zašmátrala v malinké kabelce, kterou měla pověšenou křížem přes rameno a záda a vytáhla svůj občanský průkaz. Podala jej policistovi a snažila se, seč mohla, aby při tom nebylo znát, jak se jí třese ruka.

Policista si oba doklady chvíli prohlížel a pak znova mluvil s Honzou. Vtom se stalo něco hrozného. Oba dva, policista i Honza, zvýšili vzájemně na sebe hlas.

„Co? Co se stalo?“ Zaječela Irča na Honzu. Ten si jí nevšímal a i nadále gestikuloval a vyměňoval si názory s policistou.

„Tak Honzo! Co se děje?“

To už policista držel Honzu pod paží a cpal ho do vozu, aniž mu vrátil jejich doklady. „Musíme jet s nimi.“

„Co? Ale proč?“ to Irča nestačila ani doříct a druhý policista už ji soukal do auta vedle Honzy.

„Honzo, jsme zatčeni? Co se stalo? Někdo nás viděl? Řekni mi přece, co se děje!“

„No, něco takového. Říkali, že dostali hlášení o vloupání do budovy márnice, sakra – musela to udělat Madelaine – a i když jsem se jim snažil vysvětlit, že jsem pouze na procházce se svou dívkou, moc mi nevěřili. Když jsme jim nato ukázali doklady a oni zjistili, že jsme cizinci, nevěřili nám už vůbec.“

„Půjdeme do vězení?“ Zeptala se potichu Irča, tónem, jako by se ptala na to, zda bude pršet.

„To snad ne, ale minimálně na dvacet čtyři hodin mají právo nás zadržet, než si nás prověří, včetně našich výpovědí.“

„Panebože!“

„Klid.“ Podíval se na ni Honza.

„Ruhig!“ zařval na ně policista sedící vedle nich. „Co chce?“ zeptala se Irča očima Honzy. „Nemáme mluvit.“

Policejní stanice nebyla daleko. Irča si všimla, když vcházeli, hodin na stěně. Bylo právě půl druhé.

Na policejní stanici následoval kolotoč výsledků, čekání v cele předběžného zadržení, dalších výsledků a čekání. Honzovi umožnili jeden telefonát. Zavolal jejich firemnímu právníkovi a chvíli s ním mluvil. Nakonec se vrátil do cely. Irča seděla na lavici, opřená zády o zeď, nohy pokrčené pod bradou.

„Zkus se chvíli prospat. Musíš být utahaná.“

„Nechce se mi spát.“ Zavrtěla hlavou Irča.

„Myslím, že to bude dobré. Musejí nás pustit. Nic proti nám nemají.“

„Snad máš pravdu.“

Tentokrát Honza pravdu měl. Pozdě odpoledne, asi v pět hodin, byli propuštěni. Vrátili jim jejich doklady a s tím, že proti nim nenašli žádný důkaz, je policisté vyprovodili z policejní stanice.

Vrátili se pěšky pro svůj vůz, který prozřetelně zaparkovali pár ulic od márnice. Mlčky nasedli a odjeli do hotelu Alpha.

Irča se zhroutila ve svém pokoji na zem hned za dveřmi. Chvíli seděla nehnutě, naprosto šokovaná a konsternovaná z prožitých předešlých 24 hodin. Po půl hodině netečného sezení se odplazila z předsínky do pokoje. Neobtěžovala se ani vstát, či snad na to neměla sílu? Prostě lezla po čtyřech, plazila se tak, jak byla, po zemi. Vytáhla se na postel a tam zůstala opět nehybně sedět.

„Ťuk ťuk,“ ozvalo se zaklepání na dveře, které se vzápětí otevřely, a před ní se objevil Honza. Voněl mýdlem a kolínskou, zřejmě vylezl právě ze sprchy.

„Ahoj. Jak je ti?“ protnul ticho jeho hlas.

Irča se nenamáhala k němu ani zvednout hlavu.

„Irčo?“

Pomalů k němu zvedla pouze oči, hlavu nechala tam, kde ji měla, opřenou o kolena pokrčená pod bradou.

Nezmohla se na odpověď.

„Chceš být sama?“

Irča sklopila oči zpět. Opět z ní nevyšla ani hláška.

„Mám odejít?“ Honza stál pořád nad ní.

„Ne.“ odpověděla slabě po chvíli.

Honza se posadil vedle ní a dal jí paži kolem ramen. Přitáhnul ji k sobě do náruče. Nebránila se.

„Zabila jsem ho.“ Zašeptala potichu mezi slzami. „Je mrtvý.“

Honzu jakoby páchl tisíc vos. Ošil se a odvětil: „Co to plácáš? Už ti to leze na mozek. Potřebuješ se vyspat. Nic víc.“

„Neplácám. Nedokázala jsem to. Tolik jsem se snažila. Celý rok jsem sháněla informace. A k čemu?“ vyskočila Irča z postele na nohy a začala přecházet po pokoji. „K čemu to všechno bylo?“

Honza si nahlas povzdychnul: „Udělal jsi všechno, cos mohla. Ne! Tys udělala DALEKO víc, než jsi mohla.“

„Asi ne dost. Mou vinou je...“

„Přestaň!“ okřiknul ji Honza zvýšeným hlasem. „Tohle nebudu poslouchat! Vysprchuj se a odpočiň si. Snad potom na něco přijdem.“

„Honzo, určitě se vyplnily všechny ty Madelaininy obrazy, co mi ukazovala. Robert – je teď určitě s ní...“ pronesla Irča potichu a hlas se jí přitom zadrhnul.

„Nesmysl.“ Zakroutil hlavou Honza tak vehementně, až mu pramínek blondatých vlasů spadnul do čela.

„Ne, žádný nesmysl. Doposud se vyplnily téměř všechny obrazy, které ukazovala Robertovi, tak proč by se neměly vyplnit tyhle? Ty co ukazovala mě? Robert a ona... oni dva... spolu...“ klesla Irča do křesla u postele.

„Říkám ti, že to je nesmysl. Robert s Madelaine nikdy nebude. To musíš vědět ty nejlíp.“

„Ne. Ona je bestie, dostane vždycky to, co chce.“

„Ale ne Roberta.“

„Jak to, že nás vůbec pustili, Honzo?“ zeptala se Irča, jako by jeho poznámku přeslechla.

„Neměli proti nám nic. Dokonce ani ty klíče u nás nenašli.“

Irča se plácla dlaní do čela. „Klíče! Páni! No jo, já je instinktivně zahodila tam do toho křoví, hned u vchodu, víš?“

„No tohle!“

„Musím tam pro ně!“ Irča popadla kabelku a chtěla jít ke dveřím.

„Počkej! Co si asi tak myslíš, že děláš?“ vyskočil Honza z postele.

„Musím najít ty klíče. Určitě je budu ještě potřebovat!“

„Zbláznila ses?“ osočil se na ni Honza. „Nikam tě nepustím. A už vůbec ne do blízkosti té budovy! Kdyby tě tam jen zahlídli policajti, co si asi myslíš, že s tebou udělají? Mrzí tě, že nás pustili?“

„To je jedno! Já ty klíče prostě musím dostat zpátky! Hned teď!“

„Tak na to zapomeň!“ Jedním skokem jí Honza zatarasil cestu ke dveřím. V ten moment se ocitla u něj tak blízko, až se oba zarazili. Jejich tváře byly najednou jen pár centimetrů od sebe, tak že Irča mohla cítit Honzův horký dech na své pravé tváři. Probodával ji pohledem a ona nedokázala očima uhnout. Ten okamžik jako by se zastavil čas. Jako by oba dva zamrzli v čase. Sklonil sotva znatelně hlavu blíž k její, ústa pootevřená, probodávajíc ji pohledem. Chtěla ten jeho pohyb dokončit. Ano, chtěla. Setrvala tak pár vteřin. Přesto se nakonec odtáhla. Pomalu došla přes pokoj až k balkonu a tam zůstala stát, zády k Honzovi. Ten stál pořád na místě u dveří. Najednou nevěděl, co říct. „Promiň...“ chtěl se začít omlouvat.

Irča aniž by se otočila, skočila mu do řeči: „Musíme to říct jeho rodičům.“

Honza zůstal překvapeně stát tam, kde byl. TOHLE nečekal. V takové situaci by čekal cokoli, možná i facku, NE tohle. Po vteřině váhání však přistoupil na její hru na to, že předchozí situace vůbec nenastala. „To bychom asi měli. Souhlasím s tebou.“

„Víš, byli jsme za nimi minulý týden. TOHLE asi nezvládnou. Byli tak nadšení, že Roberta vidí, že ho mají zpátky. Tedy tenkrát ještě alespoň jako ducha. Honzo,

JAK jim mám říct, že jejich syn je... mrtvý? Že jsem to nezvládla?“ Irča klesla na zem vedle postele.

Honza pomalu váhavě přešel ode dveří až k ní a tam si dřepnul vedle ní.

„To zvládnem. Horší bude vyrovnat se s tím, že tu Robert už není...“ Honzovi se zalily oči.

Irča schovala tvář v dlaních. „Tohle je konec.“

„Jak to myslíš?“

„Myslím, že jsem umřela zároveň s ním.“

Honza se nadechnul. „To chce čas.“

Irča jen zakroutila slabě hlavou ze strany na stranu.

„Zajedeme za nimi příští týden, ano?“ navrhnul Honza.

„Hm. Díky. Ted' na to opravdu nemám žádnou sílu. Ale měli by to vědět co nejdřív.“

„Od středy fotíme na Moravě, tam u vás, ale v sobotu se sem můžem znovu vypravit, ano?“

„Bude to smutná cesta. Co je dneska vůbec za den?“ Irči skanula slza po tváři dolů.

„Přece pondělí. Zítra ráno odjedeme, ano?“

„Pokud chceš, můžeme jet i v noci, mě to nevadí, nejsem unavená.“ navrhla Irča.

„Ne. Odjedeme brzo ráno. Ted' půjdu. Odpočiň si, aspoň chvíli, zkus na nic nemyslet. Víím, že je to těžké. Jsem na tom stejně, i když asi jinak než ty. Pak zajdem na večeři, ano? Oba se potřebujeme pořádně posilnit a odpočinout.“ Položil svou dlaň krátce na její paži, a když se na něj podívala, zvednul se a odešel do svého pokoje.

Ráno kolem šesté vyrazili na cestu zpět domů. Irča celou noc neusnula, po večeři, kterou si dali dole v restauraci, odešla k sobě na pokoj a zírala do zdi.

Roberte! Odpust'! Nedokázala jsem to. Promiň! Já jsem byla opravdu přesvědčená, že to zvládnu. Na sto procent jsem si byla jistá, že se to podaří. Tys měl pochybnosti a tys měl pravdu. Myšlenky probleskovaly Irčinou myslí. Seděla na posteli, nohy pokrčené pod bradou. Schovala tvář v dlaních. CO jsem opomněla? Kdybych tak jenom věděla, CO!

Myšlenky na Roberta jí nedovolily usnout. Nad ránem se znova vysprchovala, oblékla se a chtěla udělat ještě jednu věc. Zaklepala u Honzy v pokoji na dveře.

Pokud ještě spí, nebudu ho rušit – pomyslela si – zajdu tam sama. Budu muset pěšky, ale to nevadí. Tvrdohlavá palice, ano, tak přesně by ji Honza nazval.

Nesměle a zlehka zaťukala na jeho dveře v naději, že to neslyšel či snad ještě spí. Dveře se téměř okamžitě otevřely.

„Dobré ráno!“ usmál se na ni smutně.

„Dobré ráno.“

„Pojď dál.“

„No víš, vlastně jsem si myslela, Honzo, já...“ zakoktala se Irča, protože věděla, jak bude láteřit, když mu znova řekne, co má v úmyslu.

Honza za Irčou zavřel dveře.

„Vyspala ses aspoň trochu?“ zeptal se starostlivě. Její znavená tvář a kruhy pod očima mu naznačily odpověď.

„Trochu.“ Zalhala. „Honzo, musím jít pro ty klíče.“ Řekla na rovinu.

„Co? Tak na to zapomeň! Mluvili jsme už o tom a víc se k tomu nehodlám vracet. Zbláznila ses? Proč chceš tak riskovat?“

„Honzo! Jen je seberu a půjdu pryč. Je to chvílička. Vím přesně, kde jsou. MUSÍM je mít!“

„A k čemu?“

„K čemu?“ opáčila nevěřícně Irča. „Jak se můžeš takto ptát! Musíme se tam přece vrátit! Něco vymyslet! Třeba příští týden až sem přijedeme znova. Zkusíme se tam znova vloupat a uvidíme, a když na nic nepřejdeme, půjdeme teprve za Robertovými rodiči!“

„Panebože!“ Honza si prohrábnul rukou vlasy. „Zapomeň na to! Chceš si vykoledovat další malér? Pokud nás nahlásila policii Madelaine – a já věřím, že to byla ona – jak si můžeš myslet, že to neudělá znova?“

„Madelaine?“ zvýšila Irča trochu hlas. „PROČ by se do toho pletla Madelaine? Ta potvora má, co chtěla! Má Roberta! Co by jí ještě záleželo na mě či na nás!“

„Tak za prvé: NEVÍME, co se stalo. Proč není Robert zpět.“ Odvětil ostrým hlasem Honza. „A za druhé – druhou šanci už nemáme. Chápeš to už konečně?“ vzal ji za ramena a zatřásl s ní, jakoby ji chtěl probrat ze snu.

„Ne. Pokud nejdeš se mnou, jdu tam sama.“

„Klíče od auta mám já.“

„Půjdu pěšky.“

„Irčo!“ zakřičel už téměř Honza. „Nemůžeš jednou v životě trochu omezit tu svou tvrdohlavost? Právě jsem ti vysvětlil, proč nemá cenu nic podnikat.“

„Nemůžu to nechat tak! I kdyby ty klíče byly už k ničemu, MUSÍM je mít!“ zakřičela na něj Irča. Oči se jí zalily. „Promiň. Nechtěla jsem křičet. Já ty klíče

zkrátka chci. Je to jediné, co mi po Robertovi zbylo..." dodala už potichu a sklonila pokorně hlavu.

Slyšela, jak si Honza nahlas povzdychnul. „Dobře. Zajedu tam s tebou. Nenechám tě tam jít samotnou a pěšky. Risknem to a zajedu až k té budově. Ty jenom vyskočíš, sebereš klíče a mizíme. Nebudu riskovat víc, než je nezbytně nutné. Kdybych parkoval dál, jako předtím, je větší šance, kdyby něco, že by nás chytili. Sbal si svoje věci, hned potom vyrazíme domů, ano?“

„Děkuju.“ Zašeptala sotva slyšitelně Irča, odešla do svého pokoje a sbalila si tašku. Na recepci se odhlásili, zaplatili a zanedlouho už se blížili k budově, kde bylo uloženo Robertovo tělo. Zřejmě tam STÁLE bylo.

Honza zastavil přímo před budovou, poté, co se ujistil, že je nikdo nesleduje: „Tak utíkej! A nechej dveře otevřené.“

Irča vyskočila z BMW a pár kroky byla u křoví, do kterého si byla jista, že ve spěchu odhodila klíče. Poklekla, odhrnula pár větviček – byly tam! Zaleskly se na světle, Irča po nich rychle hrábla rukou a ve zlomku vteřiny seděla zpět v autě.

„Mám! Mizíme.“ Usmála se na Honzu.

Honza se rozjel a namířili si to rovnou domů, do Pardubic. Honza byl odpočatý, jelikož se mu podařilo na chvíli v noci usnout, ale Irču nedostatek spánku brzo doběhl. Honza otočil hlavu doprava a musel se při pohledu na ni usmát. Hlava jí klesla k pravému rameni a i ve spánku v pravé ruce svírala klíče, které zřejmě nehodlala už nikdy pustit.

Probrala se krátce na hranici, ale pak zase hned usnula. Bylo kolem půl čtvrté odpoledne, když se probírala úplně.

„Dobré odpoledne, spáči!“ usmál se na ni Honza.

Irča se pokusila otevřít oči. „Co se děje, proč stojíme?“

„Jsme doma!“

„Co? Kolik je hodin? Proč jsi mě nevzbudil?“

„Jak bych ti to mohl udělat? Potřebovala sis odpočinout, vždyť jsi celou noc nespala.“

„Co? Jak to víš?“ ošila se Irča.

„Nevím, ale znám tě. Tak pojd'.“

Irča vystoupila a protáhla se. Najednou si uvědomila tu hroznou realitu. Stáli nyní na parkovišti před administrativní budovou, kde si Irča nechala svého Opla. Vzala z BMW svoji tašku a hodila ji na jeho zadní sedadlo.

„Mám zůstat s tebou?“ přišel za ní Honza.

„Ne.“ Zakroutila hlavou Irča. „Utíkej za Simonou. Já to už nějak zvládnou.“

„Vážně?“

„Hm. Běž už.“

„Tak fajn. Drž se. Kdyby něco, jsem pro tebe pořád na telefonu, ano?“

„Hm.“

„Tak ahoj.“

„Ahoj. A Honzo?“ zavolala za ním ještě.

„Ano?“

„Děkuju. Děkuju za všechno. Já vím, že pro tebe je to stejně těžké, jako pro mě. Znal jsi Roberta daleko déle než já...“

„No, byl to můj nejlepší přítel. To se tak někdy stává, že potkáš v životě někoho, s kým si zkrátka padneš do oka. Bude těžké se s tím vyrovnat.“ Honzovi se zalily oči, tak několikrát rychle zamrkal. „Ale musíme být teď silní, oba dva. Čeká nás ještě pohřeb. A to bude teprve záhul. Opatruj se.“ Objal ji a Irči se vydraly z očí slzy.

Honza nastartoval a vycouval z parkoviště. Irča se posadila za volant svého Opla a zůstala tak nehybně sedět. Podruhé od jejich příjezdu si uvědomila tu nemilosrdnou realitu. No jo, ale KAM mám teď jít? Do Robertova bytu? Když on už tam není, a už nikdy nebude! Nemožné! Vrátit se zpátky domů – na Moravu, na Vsetín? To bylo lákavé. Ale copak můžu zklamat pana Hasena? MUSÍM do práce. Cítila se mu zavázaná a vděčná. Nechtěla jakkoli podkopat jeho důvěru v ni.

Náhle jí zazvonil telefon. Vystrachala ho z kabelky a zmáčkla tlačítko pro příjem. „Dobrý den, pane Hasene.“ řekla do telefonu unaveně.

„Zdravím vás, slečno Irenko. Už jste zpátky ze Švýcarska?“ Hasen věděl, že jeli v neděli vysvobodit Roberta. Tedy, pokusit se o to. Musela mu to říct, protože počítala raději, že se zdrží, tak ho poprosila o dva dny volna navíc. Tedy, tenkrát si ještě myslela, že TOHLE volno využijí tak, že budou oslavovat u Robertových rodičů. Společně s Robertem. Jeho návrat. Že on bude zpět – živý. Byla si tím tenkrát TAK jistá, že nepřipouštěla žádnou jinou variantu.

„Ano. Před chvílí jsme přijeli.“

„A? Smím se zeptat, jak všechno dopadlo?“

Irča se nadechla. „Pane Hasene, řeknu vám to, jen co dojdu do kanceláře, ano?“

„No, totiž, víte, já volám ze Švýcarska. Musel jsem včera odjet sem do své firmy. Tak jsem vás chtěl vlastně poprosit, abyste tam na to v Pardubicích tento týden dohlédla, po dobu, co tam nebudu.“

„Budete pryč celý týden, pane Hasene?“

„Zřejmě ano, možná i déle. Ozvu se vám, ano?“

„Dobře. Spolehněte se na mě. Na všechno tu dohlédnu. Zítra máme sice to jedno výběrové řízení, ale pokud ho nechcete odložit, snad to zvládnou sama.“

„To je na toho IT technika?“

„Ano.“

„Zkuste to prosím sama, toho bychom opravdu potřebovali co nejdříve, nechci to odkládat. Musíme co nejdříve nakoupit veškeré technické vybavení a to se bez IT technika neobejde. Zvládnete to.“

„Myslím, že ano. Zvládnou.“ Ujišťovala ho rychle Irča.

„Dobrá. Moc vám děkuji. A – jak jste teda dopadli? Je pan Robert s vámi?“

Irča chvíli do telefonu mlčela. „Slečno Irenko?“ ozval se Hasen.

„Ne. Není.“ Odvětila potichu smutným tónem Irča a Hasen pochopil. Na víc se neptal.

„Je mi to moc líto. Nebudeme to probírat po telefonu. Budu se snažit přijet co nejdříve a pak si promluvíme. Držte se.“

„Děkuji. Vlastně se chystáme tento víkend zpět do Švýcarska. Za Robertovými rodiči. Musejí vědět pravdu. Že jsem zklamala.“ Řekla smutně Irča.

„Nemluvte tak, slečno Irenko, prosím! Nikdo pro něj neudělal více než vy!“

„Jste laskavý.“

„Ne, pouze říkám pravdu. Přijedete sem v sobotu či v neděli?“ ptal se ještě Hasen.

„Zřejmě už v sobotu. Musíme zařídit pohřeb. Možná – pane Hasene – možná budu potřebovat ještě nějaké volno. Nechci to smutné zařizování nechat na Robertově mamince. Srdce by mi to utrhlo. Pokud ještě víc utrhnout vůbec jde.“

„Samozřejmě. Jen mi dejte vědět, prosím.“

„Ovšem. Nashledanou.“

„Nashledanou. Opatrujte se. Hlavu vzhůru.“

Irča típla telefon a hodila ho na sedadlo spolujezdce. Hlavu vzhůru? Jak to může říct? JAK by mohla držet hlavu vzhůru? Když je Robert mrtvý? MRTVÝ. MRTVÝ. MRTVÝ. Opakovala si to strašné slovo a hlava jí klesla zpět na složené ruce na volant.

Netušila, kolik času uplynulo. „ŤUK! ŤUK! ŤUK!“ probralo ji zaklepání na okýnko u řidiče. Lekla se tak, až na sedadle nadskočila.

Otočila hlavu a jedním pohybem vystoupila z Opla. „Honzo? Co tady děláš?“

„Já? Já co tady dělám?“ opáčil Honza, který právě zaparkoval vedle ní a vystoupil z vozu. „Co tu děláš ty?“

„Jen jsem chvilku přemýšlela. Volal mi Hasen.“

„Já tě neviděl za sebou v zrcátku, tak jsem se vrátil. Nemýlil jsem se. Jsi stále tady. Zůstanu s tebou, jestli chceš.“

„Ne, prosím tě, jed' domů. A zavolej Vlád'ovi. Už je určitě celý netrpělivý, jak jsme dopadli.“

„Už mi volal. Už to ví.“

„Tak jed' domů.“

„Až se ujistím, že jsi ty v pořádku.“

„Jsem. To víš, že jsem. Jenom...“ Irča zamrkala a podívala se stranou, „jenom nevím, kam mám jet.“

Honza se na ni překvapeně podíval. „Jak KAM? Přece domů! K Robertovi!“

„Honzo! Copak se tam můžu vrátit? Do prázdného bytu? Zbláznila bych se tam!“

„Tak se seber, jedeš k nám.“ Odvětil bez přemýšlení Honza.

„Co to povídáš?“

To už Honza otevřel zadní dveře a popadl její tašku. „Vem si kabelku a jedem.“

„Kam? Myslíš jako k tobě domů? To nepřipadá v úvahu.“

„Nebudu se s tebou o tom bavit. Nasedej.“

„Ne! Říkám, že nikam nejedu! Ne k tobě domů! Po tom všem...!“ vzpouzela se Irča. „Půjdu sem na hotel. Prosím, Honzo. Prosím!“

„Ty vážně dokážeš jednoho přivést k šílenství. To musíš vždycky dosáhnout svého? Co je na tom? Simča to určitě pochopí, TOHLE není standardní situace, aspoň na pár dní pojd' prosím k nám.“

„Honzo, ne. Zůstanu tady, na hotelu. Prosím, nenaléhej na mě. Už tak je na mě toho moc. Nechci ještě řešit další problémy.“

„Irčo.“ Chytnul ji Honza za rameno. Pokud máš na mysli Simonu, TOHLE už je vyřešené. Věř mi.“

„Já vím. Ale stejně. Tady budu mít klid.“

„Ach jo. Tak pojd'. Vezmu ti aspoň tašku.“

„Ne, to vážně nemusíš. Jed' už.“

„Odháníš mě?“

Irča popadla svoji tašku a kabelku. „Ale ne. Ale chtěla bych být sama. Promiň.“

„Dobře, jak chceš. Ale slib mi, že kdyby cokoli – rozumíš – COKOLI bylo – ihned mi zavoláš.“

„Slibuju. Ahoj.“

„Tak se opatruj. Ráno se uvidíme, ale pak hned odjíždíme fotit na tu Moravu, tam k vám, máme to naplánované už dva měsíce. Nejde to přesunout. Mluvil jsem s Vlád'ou a všichni jsou nachystaní, takže vyrazíme hned zítra v osm.“

„Drž se.“

„Ty taky.“

Honza odjel a Irča se ubytovala v hotelu naproti administrativní budovy. Neměla sílu ani odvahu vkročit do Robertova bytu. Jistě by tam na ni všechno padalo a křičelo: Tys ho nezachránila! Mohla jsi! Ale nedokázala jsi to! Ty za to můžeš, že tu teď není! Určitě i ty všechny kytky by jí za to nadávaly.

Natáhla se na postel a plácla se dlaní do čela. Panebože, mě už vážně hrabe. Asi už opravdu z toho všeho blázním – kytky že by na mě volaly? No – kdo ví!

Chvilí nehnutě ležela, pak se vysprchovala a usnula tvrdým spánkem. Spala až do rána.

Uvolněné kanceláře Hasenovy firmy již byly zaplněné novým nábytkem, který vybrala. Tedy to základní. Ostatní si řekla, že dokoupí, až podle potřeby, dle dohody s novými zaměstnanci a nároky na jejich pracovní náplň.

Ráno v sedm se mechanicky oblékla, lehce nalíčila a odešla vedle do budovy. Řekla si, že ještě zajde za Honzou, než odjedou. Chtěla se domluvit na tom, kdy pojedou k Robertovým Rodičům jim říci pravdu. Že se pokusili Roberta vysvobodit, ale nevyšlo to. Že umřel. TO bude těžké.

V ateliéru byl zmatek a chaos, ostatně jako skoro vždy. Při TOMHLE se jistě dalo docela slušně zapomenout na denní starosti. Honza byl u sebe v pracovně a balil fotoaparáty.

„Ahoj. Tak co, vyspala ses?“ přivítal ji objetím.

„Dobré ráno, jo, tentokrát jsem usnula.“

„Jsi v pohodě?“

„Tak se to asi říct nedá. Chci se zeptat, kdy se vrátíš.“

„Neboj, to Švýcarsko platí. TO nemůžeme odkládat. Nejpozději v pátek večer jsem zpět v Pardubicích. Kdyby co bylo, maximálně v neděli odjedeme, ano?“

„Hm. Volal mi Hasen. Chvilí jsme mluvili a pak mi dal volno. Dnes zvládnou ty pohovory a zítra a v pátek si můžu vzít volno, pokud chci.“

„Irčo, nezlob se, ale já tohle focení prostě nemůžu přesunout. Je naplánované už více než dva měsíce a v NAŠÍ současné situaci si vážně nemůžu dovolit žádné skluzu, problémy a tak.“

„Ale ne, kvůli tomu jsem to neřekla. Nechci, abys něco rušil či přesouval. To je jasné, že svým zakázkám musíš dostát. A zvlášť teď. Když jsi na to sám. Já – asi pojedou domů. CHCI jet domů. Víš, i v tom hotelu na mě všechno tak nějak padá. Možná ne tak jako by tomu bylo u Roberta doma, ale stejně...“

Honza přestal balit: „TADY jsi doma.“

„Ne, tady už nebudu NIKDY doma.“ Odpověděla smutně Irča.

„Mandarinko!“ ozvalo se jí za zády a o vteřinu později ji už Vladan držel v náručí. „Je mi to tak líto.“

„Já vím. Nezvládla jsem to.“

„Co to říkáš?“ podepřel jí prsty bradu Vladan. „TY za to přece nemůžeš!“

„A odešel i Michael.“ Irči se už zase zalily oči slzami.

„Mrzí mě to. Je to těžké. Byli to přátelé a Robert...“ Vladan Irču pustil a podíval se bokem, neboť mu zvlhly oči. Ztráta nejbližších lidí nesebere jen osoby ženského pohlaví.

Honza chtěl nějak přerušit tuhle konverzaci, tak vstoupil do jejich hovoru: „Irčo, smím se tě něco zeptat? Ale nerozčiluj se prosím.“

Irča se na něj otočila. „Ptej se. Maximálně ti neodpovím.“ Pousmála se při těch slovech. Jednou je použila v rozhovoru s Robertem. Sladká vzpomínka. A bolestná.

„Víš, Robert se mi před odjezdem zmínil, prý jsi zase pátrala...“ začal Honza.

„Pátrala?“ opáčila Irča.

„Prý jsi sháněla tu paní, která nepomohla tenkrát kdysi Michaelovi.“ Řekl Honza přímo.

„No... ano. Musela jsem něco dělat. Byla jsem zoufalá.“

Honza se posadil na kraj stolu. „Řekneš mi to jméno?“

Irča zůstala překvapeně stát a přelétla zrakem z Honzy na Vlád'u.

„Promiň,“ sklopila hlavu. „Radši bych si jazyk vyřízla. Ode mě se to jméno nikdy nikdo nedozví.“

Honza vytáhnul obočí málem až navrch hlavy a vykulil na ni překvapeně svá tmavá kukadla. „Prosím? Proč?“

„Nezlob se, Honzo. Robert, a vlastně i Michael sám mi kdysi říkali, v souvislosti s jinými věcmi, že nemá cenu se štourat v minulosti. Že je někdy lepší nechat minulost spát. NIKDY jsem je neposlechla. Tentokrát... jsem měla. Už musím jít. Tak mi prosím zavolej, až se vrátíš z Moravy, přijedu také hned sem a pojedem na tu smutnou cestu.“

Irča se otočila a chtěla odejít. Když procházela kolem Honzy, tento ji chytil za paži. „Irčo! TAKHLE nemůžeš odejít!“

„Proč ne? Mám snad odtancovat?“ dělala si násilně legraci Irča.

„Přestaň!“ okřiknul ji už nervózně Honza. Ano, její chování jej z neznámých důvodů znervózňovalo. „Proč mi prostě nemůžeš říct to jméno?“

Irča se mu zadívala do očí: „Není to důležité. Věř mi prosím. Musím jít. Ahoj.“ Vysmekla se mu a odešla.

Na chodbě čekala na výtah, který pomalu přijížděl do šestého patra. Vtom za sebou uslyšela dusot a něčí ruka ji chytila za rameno. „Irčo, počkej prosím.“

Irča se otočila a uviděla Simoninu tvář. „Mohla bych s tebou na chvilku mluvit?“

Irču píchlo u srdce. Odkud vyběhla? Snad neslyšela její rozhovor s Honzou? Nikde jsem ji tam neviděla! – přemýšlela a najednou si uvědomila, že dveře vedle do archivu byly pootevřené. To snad ne! Zhluboka se nadechla. „Simčo, promiň, ale čeká mě za chvíli první pohovor, dnes to bude asi náročné.“

„Dobrá, tak co po práci?“

„Nezlob se. Jsem vyčerpaná. Ráda bych pak odjela domů.“

„Jak řekl Honza, TADY jsi doma.“ Sakra! Takže přece. Simona byla jistě vedle v archivu a slyšela všechno, o čem s Honzou před chvílí mluvila. „Prosím, je to naléhavé!“

„Dobře. O co jde?“ rezignovala Irča, ačkoliv tušila, ne, téměř stoprocentně věděla, o čem s ní chce Simona mluvit.

Simona se rozhlédla po chodbě v šestém patře, kde nyní stály. „Tady ne. Můžeme k tobě do kanceláře?“

„Ovšem, Hasen tu není, takže jsem tu sama. Ale mám tak deset minut.“

„To mi stačí.“

Jakmile přišly do zařízené kanceláře v desátém poschodí, Simona spustila: „Irčo, chtěla bych ti strašně moc poděkovat.“

„Mě? Za co, prosím tě?“ podívala se na ni Irča. „Posad' se přece.“

„Dík. Jak to říct... víš, když jsi před chvílí mluvila s Honzou, byla jsem vedle v archivu. Omlouvám se, vím, že se to nemá, ale nešlo vás neslyšet. A když Honza začal o... té paní, víš, která...“ Simoně se zadrhnul hlas a oči se jí zalily slzami. Irča ji v takovém stavu nikdy neviděla. NIKDY.

Irča natáhla ruku přes stůl a položila ji na její paži: „Simčo...“

„Chci ti poděkovat za to, žeš to Honzovi neřekla. Víš... kdo to byl... kdo Michaelovi... nepomohl. A jestli snad smím doufat, že to zůstane u tebe napořád, nikdy ti to nezapomenu.“ Simona už štkala jako malé dítě.

„Simčo, o tomhle bychom si asi měly promluvit v klidu, pokud tedy chceš. Tady asi není zrovna vhodné místo a taky nemám už moc času. Co ti můžu slíbit, že to jméno ode mě nikdy nikdo neuslyší. Asi bych měla poprosit o prominutí já tebe, neměla jsem do toho šťourat. Já myslela, že Michael... že je NĚJAKÁ naděje, víš?“ snažila se Irča zároveň obhájit.

„Problém je v tom, že já až donedávna nevěděla, že se jedná právě o Michaela. To mě zdrtilo ještě víc. Víš, když tenkrát před lety moje sestra vyvolala toho ducha, stejně jako ty Roberta, byl to krutý rok. Je to už devět let.“ Sklonila hlavu Simona. „Všechno se mnou neustále probírala, věděla jsem o každém slově, které s ní ten duch promluvil. Nikdy mi ale neřekla jeho jméno. Dostala strach. Přišli za ní prý nějakí zlí duchové a vyhrožovali jí. Dnes už vím, kdo to byl. Irčo!“ skoro zakřičela Simona a vyskočila přitom z křesla. „Já jsem se ji rok snažila přimět k tomu, ať mu pomůže. Že mu může jen ona sama jediná pomoci. Už jsem nevěděla, jak ji přesvědčit. Bylo to zoufalé. Věř mi, že jsem udělala všechno. Nikdy si to nepřestanu vyčítat.“

„Simčo, ale TY si přece nemáš CO vyčítat! Nemáš na tom žádnou vinu! A tvoje sestra... kdoví... co se jí odehrávalo tenkrát v hlavě... nemůžem nikoho odsuzovat, nevíme, jak to tenkrát bylo.“

„Ona byla... TAK zatvrzelá... nedalo se s ní vůbec rozumně mluvit.“

„Kolik jí tenkrát vlastně bylo?“ zeptala se Irča.

Simča se na chvíli zamyslela. „Dvacet čtyři. Asi. Segra je o devět roků ode mě starší.“

„Aha. Simčo, pusť to z hlavy. Je to pryč.“

„To nejde. Celé roky, Irčo, celé roky jsem se snažila všechno odsunout ve své hlavě úplně dozadu a všechno popřít. Popřít v sobě, že se COKOLIV z toho stalo. Dělat, že svět duchů NEEXISTUJE. Že jsem se s ním nikdy nesetkala. Pak... pak jsi přišla ty a začali jste s Honzou kout ty své pikle... jak bych mohla tušit, že i Robert...!!! A všechno jste mi připomněli... Popírala jsem to v sobě, jak se dalo, Honza se mě tisíckrát snažil přesvědčit, že se děje něco podivného, ale já jsem ho zoufale posílala do blázince, jen abych si nemusela připustit, že to, co se stalo před devíti lety, byla skutečnost a ne jen krutý sen... A o Honzu jsem kvůli tomu taky málem přišla...“

„Simčo!“ to už se oči zalily i Irči. „Co říct... promiň. Omlouvám se.“

„Co? Ty? Ty, která jsi toho pro Roberta tolik udělala? A dostala přitom tolik ran? TY se nemáš za co omlouvat...“

„Kdybych sem před rokem nepřijela s Darinou, nikdy by se nic z toho, co jsme zažili za poslední rok, nestalo...“ přemýšlela přesto dál Irča.

„Nemůžeš takto uvažovat. Všechno se děje z nějakého důvodu. Přijela jsi, aby tě Robert našel. Aby dostal svou šanci. I když tenkrát jsi to zajisté ani náznakem ještě netušila...“

„To ne,“ usmála se smutně Irča při vzpomínce na Roberta a slza se jí skoulela po tváři, „víš, jak jsem ho nesnášela, když jsme se seznámili?“

„Nesnášela? To si děláš legraci, ne?“ usmála se smutným úsměvem i Simona.

„Ne.“ Povzdychla si Irča. „A kdybych tenkrát nepřijela, možná by tu ještě byl. Snad jako duch – ale byl by tady! Simčo, TOLIK mi chybí! NEUMÍM bez něho žít! Nevím, JAK mám dál žít...“ to už se Irča rozbřečela jako mimino.

Simona si ji přitáhla do náruče. „To bude dobrý. Máš nás.“

Simona ani za mák netušila, jak poslední dvě slůvka dokázala na Irču zapůsobit. Dvě krátká malá slůvka. Irča se vyprostila a zahleděla se z okna. „Myslíš to vážně?“ otočila se k Simoně. „Děkuju.“

„Ovšemže myslím. Máš tady mě, Honzu, Vlád'u, ten, jak vím, na tebe nedá dodnes dopustit. Vím, že je to pro tebe hodně těžké, věř, že pro nás všechny je. Roberta jsme znali TAK dlouho, byl to tak skvělý „člověk“ a... přítel... Honza se z toho nemůže vzpamatovat stejně jako ty, to mi věř.“

Irča schovala tvář v dlaních. „Já... přemýšlela jsem o tom, že se vrátím k nám na Moravu. Napořád.“ Zašeptala.

„Proč? Chceš nás tu nechat?“

„Nechat? Simčo! Vždyť Honza má tebe, Vlád'a Janu... co já tady sama... ale je pravda... že nechci zklamat pana Hasena. Musím to překonat, i když je to kruté a hrozně to bolí, chodit denně do práce tudy, kudy chodíval Robert...“

„Vím. Ale my tě potřebujeme. Jsi už součástí našich životů, víš? Chci tím říct, že kdykoliv budeš kohokoli z nás potřebovat, jsme tu pro tebe. Stejně jako tys byla celý minulý rok nezištně pro nás. Nebudu... nebudu se zlobit, když Honza půjde za tebou, dnes už ne, ach jo... kdyby se tak dalo všechno vrátit... člověk by udělal spoustu věcí jinak, kdyby věděl to, co ví dnes...“

„Naprosto s tebou souhlasím. Já už v životě zažila tolik NÁHOD, jednou, jedinkrát bych si přála zažít tu šťastnou. Asi mi už není přáno.“

„Kdy jedete s Honzou do toho Švýcarska?“ zeptala se potichu Simona.

„Nevím. V pátek, v sobotu, či v neděli? Podle toho, jak zvládnou focení na Moravě. Říkal, že mi dá ještě vědět.“

„Tak proč chceš dnes odjet na Vsetín? To sem pojedíš znova pozítří, kdybyste jeli v pátek?“

„Hm. Co na tom záleží.“ Odpověděla Irča.

„Zůstaň tady a nikam nejezdi. Jestli nechceš být sama, půjdeme všichni do klubu nebo tak něco, nebo můžeš přijít k nám a zůstaneš u nás...“

„To v žádném případě.“ Irča nechtěla říct, že už jí něco podobného navrhoval sám Honza.

„Víš co, nebudem se o tom bavit.“

„Ale Simčo! To přece nejde!“

„Co jde a nejde, posoudím líp já. Volám Honzovi.“ Simona vzala do ruky mobil a chvíli mluvila s Honzou. Pak řekla Irči: „Takže, Honza říkal, že ti to už sám navrhoval, ale že jsi s ním vyběhla stejně jako se mnou. Focení prý se bude snažit uspíšit, jak to jen půjde, takže je šance, že budete moci možná odjet už v pátek večer. Tak je nesmysl, abys na dva dny někam jezdila.“

Irča musela uznat, že to je pravda. „Máš pravdu. Zůstanu tedy u sebe na hotelu. Ať mi potom zavolá.“

„Bože, ten Robert to o tobě dobře říkal, že jsi palice tvrdohlavá.“ Mínila Simona. „Víš co, vyříd' si to s Honzou, já už mu řekla, že budeš u nás.“

„Simčo, opravdu ti moc děkuju, ale asi by to nebylo vhodné.“

„A to je vhodné, abys byla teď sama? Chceš si vzít volno a být čtvrtek pátek sama?“

„Asi... ano.“ Sklonila hlavu Irča. „Díky za všechno. Uvidíme se.“

„To já díky. Však víš. Tak jak chceš. Zatím se měj. Ahoj.“ Rozloučila se Simona a odešla zpět do šestého patra.

Dnes Irču čekaly pohovory na IT technika, přihlásilo se celkem 18 lidí, tak to měla rozvrženo na celý den. Jeden se jí obzvlášť zamlouval, byl to muž, jemuž bylo asi 35 let. Marek Brein, tak se jmenoval. Jeho jasně žlutá až oranžová aura jí napověděly, že bude pro místo jako stvořený. Jeho reference byly také skvělé a při pohovoru si vedl velmi dobře, bez změny v auře. Z toho Irča byla vždycky schopná hodně o člověkovy vyčíst.

Když odcházela domů, kolem recepcy ve vestibulu administrativní budovy, zavolala na ni Alena z recepcy.

„Irčo! Počkejte prosím!“

„Ano?“

„Máte chvíli? Mohla bych s vámi na chvíli mluvit?“

Kruci! A je to tady! První člověk, kterému bude muset říct do očí, že její milovaný umřel. JAK?

„Nezlobte se, ale spěchám na schůzku...“ snažila se vymluvit Irča.

„Prosím, nezdržím vás dlouho!“

Irči v hlavě začaly šrotovat všechny možné fráze a slovíčka, kterými by mohla Aleně vysvětlit situaci. NEMOHLA jí říct, že Michael byl duch. Že byl vlastně mrtvý a jen zhmotnělá duše se toulala ještě chvíli zde po světě. Jí ne! Další člověk už nesměl o Robertovi ani Michaelovi vědět. Za nic na světě! Tak CO jí říct?

„Dobře, o co jde?“ svolila s úsměvem Irča.

„Posadíme se na chvíli?“ zavedla ji Alena k sedačce ve vestibulu.

„Víte, chtěla jsem se zeptat, zda nevíte něco o Michaelovi.“

A je to tady!

„Vím, že jste byli kamarádi, a já...“

Irča se usmála. „Ali, můžeme si tykat?“ navrhla jí Irča.

„Jasně!“ usmála se na ni Alena a přijala nabízenou ruku.

„Tak tedy Ali, já vím o vašem vztahu.“ Doplnila Irča.

„Víš? A víš i co je s ním? Neviděla jsem ho už pět dní a to se nikdy nestalo. Ne, aby mi nedal vědět, aspoň nezavolal nebo tak.“

„Já...“ Irča hledala v hlavě vhodná slova, pokud se tedy vůbec nějaká „vhodná“ slova dala najít.

„Prosím, Irčo, pokud něco víš, řekni mi to! Nebo se zblázním. Rozešel se se mnou? Je to konec?“

„Ali, uklidni se. Michael, on... Musel odjet, víš?“ vyhrklo z ní.

„Odjet? Kam? Proč? Proč mi nezavolal?“

„Víš, bylo to hrozně narychlo. Byli jsme všichni pracovně ve Švýcarsku a on najednou dostal nějaký telefonát a říkal, že musí odjet na delší dobu. Někam za prací.“

„Co to znamená na DELŠÍ dobu? Kam?“

„Ali, já opravdu víc nevím. Pak už jsem ho neviděla. Jen mi stačil říct, že ti určitě napíše email, kde ti všechno vysvětlí,“ napadlo najednou Irču. V této

chvíli jí připadal ten nápad jako naprosto skvělý. Nevěděla, že zanedlouho toho bude litovat.

„Napíše? Opravdu?“ Alena se těch slov chytila jako své naděje.

„Když to říkal, určitě to udělá. Věř mi.“

„Myslíš, že ho ještě uvidím?“

Na tohle Irča nedokázala reagovat. Odpověď znala, jen ji nedokázala pravdivě říct nahlas.

„To opravdu nevím, ale nevím taky, proč byste se neměli už vidět...“ lhala Irča. Rvalo jí to srdce, ale pravdu říct nedokázala. „Nezlob se, ale budu už muset jít.“

„Jasně. A díky.“ Rozloučily se a Irča odešla vedle do hotelu.

Ten rozhovor s Alenou ji tak rozhodil, že nervózně přecházela po pokoji sem a tam. Pak se ve vteřině rozhodla. Musí to udělat. TEĎ není jiná cesta. Vzala do ruky mobil a vytočila Simonu. Musela zjistit Aleninou soukromou emailovou adresu, ale netušila, jak. Řekla si, že to zkusí u ní.

„Ahoj, Simčo, nezlob se, že ruším. Jsi ještě v práci?“

„Ano, jsem. Co se děje? Jsi v pořádku? Rozhodla ses, že k nám přece jen přijdeš?“

„Ne, díky. Poslouchej, nemáš náhodou email na Alenu z recepce? Víš, slíbila jsem jí nějaké přání a nevzala jsem si adresu a telefon na ni taky nemám.“ Vymýšlela si Irča.

„Na Alenu? Tak to bohužel nemám. Ale počkej, zkusím se zeptat Jany, je tady právě se mnou, možná bude vědět.“

Simona chvíli mluvila bokem a pak se ozvala do telefonu: „Máš štěstí, piš si.“ Nadiktovala jí email, který chtěla.

„Dík moc.“

„Nemáš za co. Opatruj se.“

Irča típla telefon, počkala do pěti, kdy věděla, že Alena na recepci už určitě nebude, hodila telefon do kabelky a jako střela vyběhla ven přes parkoviště zpět do administrativní budovy. Usadila se u počítače ve své kanceláři.

Otevřela Internet. Pro tento účel nemohla odeslat email ze svojí schránky, proto si zřídila úplně novou. Bylo to rychlé, během pár minut měla vytvořenu novou poštovní schránku. Jméno zadala tak, aby bylo jasné, že je to Michaelova schránka. Klikla rovnou na 'Napiš nový email'. Zadala Aleninou emailovou adresu. Pak klikla do těla zprávy a zarazila se. Tak. CO teď napsat?

Ne. Myší najela na křížek pro zavření zprávy. To je blbost. Nemůže psát email za Michaela. To je podvod. Hloupý, trapný podvod.

Zvrátila se na židli. Jenže Alena bude na ten email čekat. Možná už teď kontroluje svoje příchozí zprávy, zda mezi nimi není i ta Michaelova. Pěkně blbě tuhle hru Irča rozehrála. Neměla vůbec o žádném emailu Aleně říkat. No, už se stalo. Tak jdeme na to.

Položila ruce opět na klávesnici a zapřemýšlela. Jak ji mohl jen Michael oslovovat? Jménem? Či nějakou zdobnělinou? Ach jo, tohle bude těžší, než bych si představila.

Chvilí ještě přemýšlela, a pak najednou se jí prsty samy rozeběhly po klávesnici. Za pár minut byla hotová. Opřela se, aby po sobě přečetla, co napsala.

„Milá Alčo,

odpusť mi prosím, že jsem se už pár dní neozval. Věř mi, že kdyby to bylo jen trochu možné, udělal bych to. Není to proto, že bych nechtěl. Ale víš, někdy se v našem životě vyskytnou určité situace, kdy si člověk musí poradit sám a musí třeba i na chvíli odjet pryč. Tohle přesně se stalo mně. Ozvala se má dávná minulost. Ale tentokrát v dobrém. Dostal jsem příležitost pracovat v zámoří, ale musel jsem odjet velmi narychlo. Jakmile budu mít více času, všechno ti vysvětlím podrobněji. Prosím neodsuzuj mne za to, ty jsi stále v mém srdci a zůstaneš tam napořád. Jsi skvělá žena, tak krásná a milá. Jsem našťvaný sám na sebe, že jsem tě takto narychlo opustil bez rozloučení. Nevím, jak dlouho zde zůstanu... tím chci říct, že pochopím, když budeš na mě našťvaná. Když si najdeš někoho, s kým ti bude dobře, kdo tě bude ochraňovat. Věř mi jedno prosím, ať už se kdykoli dozvíš cokoli, věz, že nad tebou bdím a mám tě pořád ve svých myšlenkách.

Chybíš mi,

Tvůj Michael“

Irča přesunula kurzor na tlačítko Odeslat, ale ještě chvíli váhala. Četla si ten email znova a znova, ale nenapadlo ji, co by měla změnit, přidat či odebrat. Bezmyšlenkovitě proto pravý ukazováček vykonal pohyb, který zmáčknul levé tlačítko myši.

Tak. A je to. Odpusť mi Miku, odpusť mi Ali to, co jsem právě udělala. Snad ale uklidním trochu tvou mysl, Ali a tebe Miku, tebe jsem nijak nepoškodila.

2. AMNÉZIE

Ve čtvrtek si Irča opravdu udělala volno. Nechtěla zůstat na hotelu, to ne, ale v dané situaci ji připadalo příjemné být – sama. Jít do ulic Pardubic a jen tak se toulat. Po známých místech.

Posadila se v parku chvíli na lavičku a pozorovala cvrkot. Bylo dopoledne, tak tu pobíhaly děti se svými maminkami, jeden starší pár seděl u rybníčku a házel nadrobený rohlík oranžovým rybíkům, které se při každém soustu, které přistálo na hladině, vynořily kdoví odkud, jako mravenci na cukr.

Záviděla tomu šťastnému páru. Chvíli je jen tak po očku pozorovala. Ano, záviděla jim. Měli to štěstí, že mohli spolu zestárnout. Ona to štěstí mít nebude. Ne s Robertem. Kdo ví, kdyby i byl naživu, nikde nebyla záruka, že by spolu zůstali celý život. TO ale nikdo neví dopředu. Nicméně KAŽDÝ má tu šanci to s tím druhým alespoň zkusit. Proplout životem. ONA tu šanci neměla. Sama ji zahodila. Nepřestávala se obviňovat z toho, že něco zanedbala, že na NĚCO přitom, když chtěla pomoci Robertovi, zapoměla. A proto tu teď není. Odešel do světa mrtvých. UMŘEL. A mohl žít. MOHL.

Slzy jí při těch myšlenkách kanuly z tváří a jí pramálo vadilo, že kolemjdoucí děti ji zvědavě pozorují. Tak jak už to děti dělávají. Tolik jí chyběl, Robert jí scházel tak moc, až to fyzicky bolelo. Nemohla vyhnat z hlavy myšlenku na to, CO se vlastně pokazilo.

Z jejího přemýšlení jí vytrhlo zazvonění mobilu. Koukla na displej – Honza? Ted'? Čekala by, že v tuto hodinu bude zabrán do práce – tak jak to vždycky uměl.

„Ahoj Honzo,“ řekla do telefonu poté, co zmáčkla tlačítko pro příjem.

„Ahoj, volám jen, jestli jsi v pořádku. Co děláš?“

Irča se nadechla. Proč se pořád o ni tolik bojí? Copak je malé dítě? Přemohla se a odpověděla: „Díky, jsi hodný. Jsem ok. Tedy v rámci možností.“

„Kdepak jsi teď?“

„Šla jsem se projít a teď jsem v parku. Je tady příjemně.“

„Poslouchej, mluvil jsem se Simčou a chci ti říct, aby sis vzala svoje věci, a přišla bydlet k nám. Aspoň na čas.“

„Honzo, už jsme o tom mluvili. Děkuju tobě i Simoně, jste vážně moc hodní, ale nechci.“

„A já zas nechci, abys byla teď sama, možná potřebuješ...“

„Možná potřebuji právě být sama!“ vybuchla Irča. Nechtěla být na Honzu hrubá, ale toužila po klidu, po samotě. Pár dní, do odjezdu do Švýcarska, ano, to jí teď plně vyhovovalo. Nechtěla nikoho vidět, netoužila po rozhovorech, kde by se omílalo pořád dokola to, co už bylo řečeno. A přesně tak by to dopadlo, kdyby byla u Honzy doma. To věděla. Zvedla se z lavičky a šla směrem k jezírku. Na jeho okraji se znova posadila.

„Promiň, jen jsem myslel... Taky mi není dvakrát do zpěvu, dovedu si představit, jak trpíš ty... Mysleli jsme to dobře.“

Panebože, to snad není pravda. „Proč se všichni pořád tolik staráte? Nech mě už konečně na pokoji!“ vybuchla znova Irča a típla bez rozloučení telefon. Raději ho vypnula a hodila do kabelky. Zahleděla se na vodní hladinu, kterou v jednom koutě pokrývaly listy leknínů. Ještě nekvetly, ale brzo jistě budou. Jakou budou mít asi barvu – napadlo ji. Ihned si odpověděla: Co na tom záleží? Na čem vůbec záleží? Proč tady vůbec jsou ty pitomé lekníny? Ty blbé oranžové ryby, které vypadaly jako mrkvičky?

Vztekle se zvedla a šla z parku pryč. Chvilí ještě bloumala po městě a pak se vrátila na hotel. Pátek proběhl jako čtvrtek přes kopírák. Nicméně, jí to tak vyhovovalo. Poté, co se vrátila s obchůzky městem, natáhla se chvilí na postel. Vyštrachala někde přehrávač a do sluchátek si pustila své oblíbence Erasure. Záměrně vybrala jednu z nejsmutnějších, ale nejkrásnějších písniček zároveň – Tragic „...a wise man indeed, a fool to believe, a heart to my sleeve was laughing at me, prayers left unsaid, there's no truer word said...“ vnímala každou notu, každý tón a nechala slzy kanout. Roberte!

Odpoledne, byly asi čtyři hodiny, pak seděla v zahradní restauraci u hotelu, kde bydlela. Dala si jen lehký salát na oběd a teď dostala chuť na kafe. Víc do sebe nedostala už od pondělí.

Slunce hřálo už skoro jako v létě, tento rok se květen opravdu vydařil. Dovedla by si ho užívat. Ano. Jen kdyby byla jiná situace. Kdyby nemusela jet říci rodičům, že jejich dítě, byť dávno dospělé, umřelo. Její vinou. Zařídít pohřeb. Tohle všechno dávalo slunci punc smutku. Zoufalého smutku. Nicméně, usrkla kávy, opřela se zády na židli o opěradlo a nastavila tomu smutnému slunci se zavřenýma očima tvář. Paprsky ji lechtaly a hřály na tváři, ale ona je vnímala jako černé prsty. Přesto tak zůstala.

Mobil, který měla před sebou na stole, jí náhle zazvonil. Zvedla ho, aniž by se obtěžovala podívat, kdo volá.

„Prosím,“ řekla do něj znuděně a znechuceně, oči stále zavřené.

„Ahoj, chytáš bronz?“ ozval se v telefonu známý hlas. Jelikož seděla zády k parkovišti, neviděla černé BMW, které před chvílí přijelo.

Irča na židli nadskočila. „Honzo?“

„Volám ti, že jsem právě přijel. Smím si dát s tebou kafe?“

Irča vyskočila na nohy a otočila se. Uviděla přicházejícího Honzu stále se sluchátkem u ucha.

„Tak můžu?“ to už byl u ní. Oba típli telefony. Bože! Uvědomila si Irča, jak byla na něj včera hrubá. A on se nezlobí!

„Honzo!“ vběhla mu do náruče.

„No no! Copak se děje?“ smál se pobaveně Honza. Posadili se a objednal si taky kávu a minerálku.

Irča se na něj podívala a spustila: „Honzo, omlouvám se. Promiň. Včera jsem byla hnusná, nezlob se prosím. Nezasloužíš si, abych byla na tebe tak protivná. Ani Simča.“

Honza se na ni překvapeně podíval: „Pust' to z hlavy. Já ti rozumím.“

„Víš, já vím, že to oba myslíte dobře, ale já chtěla být opravdu sama. Nebylo v tom nic osobního, ani proti jednomu z vás. Jen mi ujely nervy. Omlouvám se.“ pokračovala Irča.

Honza se usmál: „Nech už toho omlouvání, říkám ti, že to chápu.“

„Jak šlo focení?“ změnila téma Irča.

„Fajn. U vás je tak krásně. Fotili jsme u sochy Radegasta a v okolí, myslím, že ty fotky budou úchvatné.“

„Vážně? Neřekl jsi mi, že jedete na Pustevny...“

„Byl zmatek... však víš... Co ty? Odpočinula sis aspoň trochu?“

„Hm. Jen jsem se tak bezcílně flákala.“

„Myslíš, že bychom mohli dnes v noci odjet do Švýcarska?“

„Už?“ Irča byla připravená, že TUHLE cestu musejí podniknout, nicméně, čím více se blížila a byla reálná, tím více se jí svíralo srdce.

„Čím dříve tím lépe, ať to máme za sebou, nemyslíš?“

„Ano. Máš pravdu. Tak v kolik?“

„Mohli bychom vyjet tak kolem třetí ráno? Tak abychom byli ve Fribourgu okolo poledne. Můžem něco sníst a pak půjdeme k Donáthovým, co ty na to?“

„Kromě toho jídla souhlasím.“ řekla potichu Irča.

„Fajn, tak já jdu vybalit a ve tři ráno tě tady vyzvednu, ano?“

„Oukej. Opatruj se zatím. A díky.“

„Za co?“

„Že se nezlobíš.“